

τώρα κοντά στο τζάκι του. Αυτό θά πῃ νάχη κανείς μυαλό έ-
φευρετικό!... Πῶς; Είπατε τίποτα;...

"Ετσι τράβηξε ή δουλειά για καιρό. Η κ. 'Εδουάρδου Μπαλ-
λερουά εξακολούθησε, χωρίς να υποπέφεται τίποτε να παίρνει
πότε ένα βαζάκι κρέμας, πότε μικρά, κομμάτια κουτάκια με διά-
φορες πούδρες, κι' άλλοτε κραγιόνια για τὰ μάτια και για τὰ
ματόκλαδα. Είνε μάλιστα λίγος καιρός τώρα, που παίρνει πολ-
λά απ' αυτά τὰ καλλυντικά. 'Η-Μπεμπεκκούλα άρχισε φαίνεται
να τον βαρύνεται το Μπουλοσκο της. "Αμ δέ βαστούν δά και
πολύ αυτό του εϊδους ή σχέσις... "Ισως να βρήκε και κά-
ποιον αντικαταστάτη, ή άπιστη... Το βέβαιον εϊνε ώστόσο πως
δέν δειχνει πια τήν παλιά θέρη, τήν παλιά προθυμία και ά-
ντιποιησία να τρέχη πέρας στην έξοχῃ για χάρι του. Για να
μπορέσει τώρα να τήν ιδῃ ο 'Εδουάρδος, πρέπει να πάρη πρώ-
τα ή γυναίκα του τουλάχιστον τρία κουτάκια πούδρα, δυό
μουκαλάκια νερό για το πρόσωπο κι' ένα-δυό κραγιόνια για
τὰ μάτια, πολλές φορές μάλιστα και περισσότερα. Το καλλυ-
πτήριο της κ. 'Εδουάρδου εϊνε τώρα γεμάτο από «Ρωμιαϊκές
Πορφύρες», «Κρέμες της 'Αφροδίτης», «Θά με θυμῆθῃς», το έκ-
λεκτότατον άρωμα που έκανε κρότο τώρα τελευταία στα σαλό-
νια και ένα σωρό ρούζ, διαφόρων αποχρώσεων. "Ετσι το μπου-
ντουάρ της κ. Μπαλλερουά έπαυσε από καιρό να μυρίζει εϊδι-
κό μόνο του μεταχειριότανε, λιγώστον, για τὰ μαλλιά της, κι'
εϊνε γεμάτο από διάφορες και πολυσύνθετες απολαυστικές μυ-
ρωδιές.

Τι τὰ θέλετε όμως, ή Μπεμπεκκούλα το παρακάνει. Στέλνει
πολλά καλλυντικά έπιτέλους και θ' άρχιση ν' άπορη ή κ. 'Ε-
δουάρδου. Τι διάβολο, αυτός ο άρωματοπώλης δέν έχει κι' άλ-
λους πελάτες, πόσες φορές θά τῆς στελιῆ τὰ τρία δείγματα!...
Γι' αυτό λοιπόν άποφάσισε ο 'Εδουάρδος να περιμένῃ σήμερα
το γτύπημα του θυρωροῦ στην πόρτα τους, για-
τί—άλλοίμονο—δέν έχει καμιά άμφιβολία πώς
θά βρισκείται πάλι στο ταχυδρομείο τους ένα
δειγματάκι καλλυντικό. Τρέχει μάλιστα μόλις
άκούει τὰ θαρειά γνώριμα θήματα του γέρο-
θυρωροῦ. Μά δέ βαριέσαι! Τόν πρόλαβε ή κυ-
ρία. "Ωρμησε πρώτῃ και κρατεί τώρα το ταχυ-
δρομείο στα χέρια της. Γιατί αὐτῇ τῆς τρεχάλα;...
Χμ... Ουτε θέλει τώρα να τοῦ δώση να διαβά-
ση αὐτὸς τὰ γράμματα... Ταράζεται, κοκκι-
νίζει, τὰ μάτια της βουρκώνουν, ή φωνή της
τρέμει, και... Τι εϊν' λοιπόν, αὐτό το γράμμα
που τόσο αδέξια προσπαθεῖ να κρῆνη;...

Ο 'Εδουάρδος διαβάζει μέσα στα φοδισημέ-
να μάτια της τὸν τόμο και τῆς παίρνει πια τῆς
βίαις το γράμμα απ' τὰ χέρια... "Ω! Εϊνε δυ-
νατόν!... "Χει φίλο ή κ. 'Εδουάρδου; Αὐτῆ
φίλο!... Μά ναί, αφού πέφτει στα γόνατα το
σούζουγος της και τὰ όμολογεῖ, τὰ όμολογεῖ δ-
λα!...

—Πῶς εϊνε αὐτό; ρωτᾷ άγρια ο κ. 'Εδου-
άρδος.

—"Αχ! Πῶς εϊνε αὐτό;... τοῦ λέγει ανά-
μεσα στοῦς λυγμούς που τήν πίνουν. Νά...
οιγιά-οιγιά, όπως κάθε κακό... Στην άσπῃ δέν
εϊχε βάλει κακό στοῦ μου "Επειτα άσχισια
να γίνουμαι φιλάρεσκῃ. Κατάλαβα μιά μέρα
πὸς ἤμου νύστιμη, ώμορφῃ και θέλησα να γίνω κάπως μοντέρ-
να, πιό κομψή... "Επειτα ένοιωσα τήν ανάγκη ν' άκούσω να
μου τοῦ λένε αὐτό κι' οί άλλοι... Οί άντρες όμως, όσο ἤμου
τόσο άπλη, μ' άφησαν ἤσυχῃ, όταν όμως εϊναι ώμορφῃ, πολύ
ώμορφῃ, άρχισαν να με προσέχουν. Και μιά μέρα, πιστεψα τὰ
λόγια ενός άντ' αὐτοῦς...

—Μά, για δνομα τοῦ Θεοῦ! Αὐτό εϊνε άκατανόητο! φωνάζει
ο κ. 'Εδουάρδος. Για πιό λόγο εἰς, μιά τόσο ἤσυχῃ γυναίκα,
εϊναι εαφνική, στα καλά καθούμενα, φιλάρεσκῃ όπως κι' ή
άλλε; "Απάντησέ μου. Αὐτό εϊνε που δέν μπορῶ να κατα-
λάω!...

—"Ω! δέν εϊνε διόλου δύσκολο να το καταλάβῃς, χρυσέ μου.
"Εμπλεξα... Ναί... ναί... Τήν ξέρω ἐγὼ τήν πρώτη αίτια
τοῦ κακοῦ... Μιά μέρα δοκίμασα να βάλω δλα κείνα τὰ φτι-
ασία... Ξέρεις;... Τὰ δείγματα που μου στέλναν άκατάπα-
στα οί έμποροι καλλυντικῶν. Μιά και στέλνανε, τὰ χρησιμοποί-
ησα. Τι ἤθελες να κάνω; "Εγιναι φιλάρεσκῃ... Βαφόμου...
"Ενοιωθα πειρασμούς... Χάθηκα!...

Τότε μονάχα παρατήρησε ο 'Εδουάρδος πὸς πραγματικά ή
γυναίκα του ἤτανε βαμμένη με «Ρωμιαϊκή Πορφύρα» κι' εϊχε
στα μάτια της και στα ματόκλαδα της τήν άπαισία, τήν άπο-
κρητική έκφραση που δίνουα τὰ διάφορα κραγιόνια.

—"Ε, αὐτό πάλι δέν τοῦ περίμενα! στενάξες τότε ο κ. 'Εδου-
άρδος, κι' έπιασε βαρὺς στην πολυθρόνα του.

ΑΠΟ ΤΑ ΛΟΝΔΡΕΖΙΚΑ ΦΥΛΛΑ

ΑΓΓΛΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο ταχυδρόμος: "Εχω ένα γράμμα για σενα, Μάικλ,
με βαρύ πένθος, μάλιστα!
Ο Μάϊκλ: "Αλλοίμονο! Ο καυμένος, ο αδελφός μου πέθανε!
Ο ταχυδρόμος: Πῶς το ξέρεις; "Αφού ακόμα δέν εί-
δασες το γράμμα;
Ο Μάϊκλ: "Αναγνώρισα... το γράμμαό του!...

Δυό φίλοι συζητούν:
—"Αν ἤμουαν οάν εἰσενα, λέγει ο ένας θυμωμένος, θά εϊχα πε-
ρισσότερο μυαλό!
—Αὐτό ν' άκούγεται, άπαντὰ σοβαρά ο άλλος.

"Η αιώνια γυναίκα:
"Ενας εξερευνητής διγχεῖται στη γυναίκα του πὸς σφέτως
μιά τίγρη που τοῦ έπέτεθη:
—Καταλαθαίνει, άγάπη μου, συνεχίζει, πὸς ή θέσις μου ἤ-
ταν κρσιμη. "Η ή τίγρης έπρεπε να πεθάνῃ ή ἐγὼ!...
—Είμαι τόσο εἰτυχῆς που σκοτώθηκε ή τίγρης! άπαντὰ ή σύ-
ζυγος του περῆρανα. Γιατί άλλουδς... δέν θά εϊχα αὐτό το
βαμμένο τομάρι της!...

Βαριέα άρρώστεια!
Ο Μπλόγκ: Σε τί κατάσταση εϊνε σήμερα ή γυναίκα σου;
Ο Μόγκς: "Εχει πέσει σ' άφασία!
Ο Μπλόγκ: Λυπούμαι πολύ!... Και τί συμπτώματα πα-
ρουσιάζει;

Ο Μόγκς: Δέν θέλει... να μου μιλῆση!

Ο δικαστής έρωτᾷ έναν 'Ιρλανδό, μάρτυρα:
—Διατείνεσαι λοιπόν, ότι ο κατηγορούμενος
οέ άπειλησε;
Ο μάρτυρς: Βεβαίως! Είπε πὸς θά με
σφάζῃ και θά βάρη με το αίμα μου το δωμά-
τιο του κόκκινου! Εϊνε, βλέπετε... σουβατῆρς!

Στο σχολείο:

Ο δάσκαλος: Πες μου τώρα, Τζών, αν
πετάξω τρεῖς λίρες από αὐτό το παράθυρο κι'
άλλες πέντε από το άντικρυνο, πόσες λίρες θά
πετάξω στο δρόμο;

Ο Τζών (μ' άμφιβολία): Τί να σὰς πῶ, κύ-
ριε, δέν πιστεύω να κανεταε μιά τέτοια... κου-
ταμάρα!...

Τῆς εποχῆς μας:
Ο δεικ η γ ό ρ ο ς: Ο σύζυγός σας πέθανε
απὸ φαιικό θάνατο;
"Η χῆρα: "Ω! Ναί! Τόν... πλάκωσε κά-
ποιο αυτοκίνητο!...

"Ενας πονετικός φίλος:

—Τί σου συμβαίνει, άγαπητέ μου; "Εχεις ύ-
φος πολύ θλιμένο σήμερα!
—Πρέπει νάχω τέτοιο ύφος, φίλε μου, γιατί ο γιατρός διά-
ταξε να φύγῃ ή γυναίκα μου σε ταξείδι. Καταλαθαίνει λοιπόν
ότι θά παρεξηγηθῶ αν φανερώσω τῆ χαρά μου!...

Πρακτικός άνθρωπος:

—Τί εϊνε αὐτό το νέο κούρι που έχτισες πάνω στον λόφο;
ρωτᾷ κάποιος κύριος έναν άγρότη.

—"Ω! άπαντὰ ο χωρικός. "Αν θρῶ ένοικιαστῆ, θά το νοικιά-
σω σέ θίλλα. "Αν πάλι δέν θρεθῆ ένοικιαστῆς, τότε θά το χρη-
σιμοποιήσω... ως σταύλο!...

Ο... γενναίος.

Ο σύζυγος: Μιά νύχτα, όταν εἰς έλειπες στην έξοχῃ,
άκουσα έναν κλέφτη μέσα στο σπίτι "Ηθελα να μ' εἰλεπες λοι-
πόν πὸς κατέβηκα τις σκάλες δυο-δυό...

"Η σύζυγος: Μά που ἤταν ο λωποδότης... Στα κερα-
μίδια;

"Ενας μικρός λουστράκος λέει στον χαμᾶλη, ο οποίος πρό-
κειται να μεταφέρῃ ένα βαρύ μπαούλο:

—Θέλεις μήπως να σε βοηθήσω, πατριώτη;
Ο χαμᾶλης: Σαν τί βοήθεια μπορείς να μου δώσης εἰς;
Ο μικρός: Μπορῶ... ν' άγκομαχῶ τῆ στιγμή που θά
φορτωθῆς το μπαούλο στην πλάτη σου!

"Η 'Ελεήμων Κυρία (στο ζητιάνο): Αὐτό το πανταλόνι
θά σου εϊνε χρήσιμο, καλέ μου άνθρωπε, μονάχα που χρειάζε-
ται γενναίο μπλόωμα.

Ο ζητιάνος: "Ω! δέν περάζει, κυρία μου... Δέν διάζω-
μαι. Μπορῶ να περιμένω... ώσπου να μου το μπαλώσετε!...

